

Őfelsége a magyar nép (Siklósi András beszélgetése Dénes Jánossal)

S. A.: Dénes János, volt országgyűlési képviselő, 1956-ban a Kőbányai Gyógyszerárugyár (Richter Gedeon) munkástanácsának elnöke, nemrég múlt 80 éves. Régóta barátságban állunk, jó 20 esztendeje ismerjük már egymást. Az elmúlt években egy 4 kötetes sorozatban megírta önéletrajzi visszaemlékezéseit, mely egyfajta kordokumentumnak is tekinthető. Részben e munka apropóján ültünk le beszélgetni múltról, jelenről, jövődőről.

Bevezetőül idézem Maczó János (a könyvek kiadója, a NAP Alapítvány elnöke) első kötetben található utószavának néhány gondolatát: „Évek óta kérem, írja meg életútját, politikai szerepvállalásának körülményeit, 1956-os tetteit, cselekedeteinek emberi vonatkozásait. Dénes János ereje teljében töltötte be ez év (2005-ben – S. A.) januárjában 75. születésnapját. Az ünneplők joggal méltatták történelmi szerepét, szeretettel beszéltek egy olyan emberről, akinek semmit sem kell szégyellnie. Nem úgy, mint sok képviselőtársának, akik 1990-94 között vele

egy időben voltak jelen az országgyűlésben. Azt hiszem, Dénes Jánosnak lesz energiája és ideje létrehozni az itt leírtak folytatását is. A második kötetben a börtönben töltött évekről vall majd a tőle megszokott őszinteséggel és hitelességgel, a harmadikban pedig parlamenti beszédeiből, felszólalásaiból nyújt ízelítőt. Bizonyos, ha e három könyv (azóta már négy – S. A.) eljut az olvasókhoz, jobban megértik, mi zajlik körülöttünk, jobban el tudják választani az ocsút a búzától. Dénes János hibáival együtt igaz ember, aki személyes előnyökért soha nem bocsátkozott alkuba a hamisakkal. Ha 'csak' ennyit tett volna, már méltó a tiszteletünkre, megbecsülésünkre. De ő ennél sokkal többet tett..."

– Első kötetedből megtudhatjuk, hogy székely vér is csörgedezik az ereidben, tehát felmenőid révén Erdélyből származol. Kérlek, foglald össze röviden, amit családfádról, rokonaidról, szüleidről, testvéreidről, gyermekkorodról ismernünk érdemes.

D. J.: Nemcsak csörgedezik bennem a székely vér, hanem mind apai, mind anyai ágról székely származású vagyok. Édesanyám (Kacsó Eszter) székelyberei. Édesapám (Dénes János) pedig nyáradcsikfalvai. 4 gyermekük született: rajtam kívül két nővérem és egy húgom. Szüleim szegény és nehéz sorsú emberek voltak. Ilyet talán ma nem ildomos mondani, de én büszke vagyok székely fajiságomra. A tágabb rokonságban egyébként olyan híresebb nevek is előfordulnak, mint pl. Majláth és Tőkés. Szüleim az I. világháború után menekültek Magyarországra, s mi már mindnyájan itt születünk. Gyermekkoromat meghatározta, hogy a családban én voltam az egyetlen fiú, s már korán bekapcsolódtam a ház körüli munkákba. Szüleim emberfeletti teljesítmények árán lassan megindultak fölfelé, s egyre sikeresebb vállalkozásokba fogtak. Amellett, hogy iskolába jártam, nagy lelkesedéssel vettem részt pl. a fuvarozásban, s a lovak hajtása közben igazi férfinak éreztem magam. Egész neveltetésem szinte predestinált arra, hogy 1956-ban (27 évesen), amikor úgy éreztük, hogy szükség van rá, magam is határozottan a tettek mezejére lépjek.

– A II. világháborúban már serdülő fiúcska voltál. Milyen személyes emlékeid vannak a harcokról, különös tekintettel Budapest ostromára? Hogyan éltétek meg a ruszki vörös horda erőszakoskodásait, vagyis a felszaba-dúlást?

– A II. világháborús front a fejünk felett vonult át Kőbányán, a maga szörnyűségeivel együtt. Egy koraérett fiatalember lelkületével, élénk figyelmével éltem át az eseményeket, melyek olyan mély nyomokat hagytak bennem, hogy azokat semmilyen későbbi hazugság és történelemhamisítás sem tudta kitörölni vagy megváltoztatni. A felszabadulás bugyuta meséjét sohasem hittem el.

– Nem volt kedved felsőfokon tanulni, vagy családod anyagi körülményei kényszerítettek arra, hogy egészen fiatalon munkába állj, s gondoskodj a megélhetésedről? Hogyan telt a katonai szolgálatod a Rákosi-korszakban? Érdekelt-e a politika – ha úgy tetszik, a társadalmi problémák – már 1956 előtt is?

– Nagyon nehéz volt az iskolaévek időszaka a háború alatt. Az 1944-45-ös évet ki kellett hagynom; egyébként sem lehetett mai értelemben vett tanításról beszélni. Később a párt is betette a lábát az oktatásba, s ez nem kedvezett az addigi vallásos szemléletnek sem. Én unitárius vagyok, s amikor a katolikusoknak, a reformátusoknak hittan-órájuk volt, a más

felekezetűek a lyukasórák gondtalanságát élvezték. A szabad órák diákos csínytevései barátságokat, szolidaritást, felszabadult gyermekörömet szültek. Akkor még zsidó osztálytársainkkal is egész más viszonyban voltunk, a kapcsolatainkat nem befolyásolta a származás. A sárga csillag viselése láttán őszintén megdöbbenünk, de ez sem rontotta meg egymás iránti érzéseinket. Érdekes, hogy ezek a zsidó diáktársaink '45 után nem hódoltak be egyszerre a kommunista rendszernek, s akkor még tisztességesen tudtunk beszélgetni. Érthetetlen, hogy a zsidóság bizonyos elemei koszos 9 hónap (a német megszállás) miatt képesek voltak felrúgni több száz éves történelmi együttélésünket, noha a magyarság sohasem bántotta őket, sőt mindig megkülönböztetett figyelemmel bánt velük.

A Rákosi-rendszerben voltam katona (1950-től), amikor mind szellemében, mind külsőségeiben szakítottak a hagyományos katonai étellel. Megváltoztak a vezényszavak (bajtárs helyett elvtárs), a rangok, a ruházat (vörös csillag, usanka, gimnasztyorka, pufajka), azaz gyakorlatilag minden. Ilyenformán ez a 3 év roppant megrázó élmény volt számomra.

Már a középiskolát is munka mellett végeztem, jó és közepes eredményekkel. A nap minden szakában annyi dolgom volt, hogy felsőfokú tanulmányokra nemigen gondolhattam. Bár egy időben újságíró szerettem volna lenni. Azonban „Származásom” címmel írtak velünk egy dolgozatot, s mivel otthon nem akadt senki, aki előzetesen kiiktasson, én felvázoltam a nyers valóságot, s még hozzátettem, hogy ezt a tiszta székely vérvonalat meg is kívánom őrizni; így aztán szóba sem jöhetett számomra ez a pálya.

– Immár elérkeztünk az '56-os forradalom és szabadságharc eseményeihez. Több mint 50 év távlatából visszatekintve, hogyan látod a saját szerepedet, s mi a véleményed a résztvevők akkori emberi-erkölcsi hozzáállásáról? Valóban csak néhány ezer, esetleg néhány tízezer hazafi elszánt megmozdulása volt, vagy az egész nemzet egységes fellépése a zsarnokság ellen, egy szebb jövő reményében? S ha akkor mindenki össze tudott fogni, vajon most miért nem, s miért marják, szapulják egymást még az egykori '56-osok is?

– 1956-ban egy igazságrobbanás, egy világra szóló csoda történt. Ennek fényében lelepleződött a szovjet zsarnokság, a nemzetközi bolsevik összeesküvés. 10 millió magyar szíve egyszerre dobbant akkor. A párt előkészítette „nyúlós palotaforradalmat” a nép szinte egyetlen óra alatt felkeléssé változtatta. 1956-ban a tömeg olyan nagy számban áradt az utcákra, hogy ezzel demoralizálta a megszálló hatalmat és kiszolgálóit, akik fejüket veszítették. Azt képzelték, ha Oroszországban győzhetett a kommunista revizionizmus, akkor nálunk is így lesz, csak hogy nem számoltak a merőben eltérő történelmi-társadalmi alapokkal. 1956-ban a fegyverrel harcolóké a fő érdem, de az egész nemzet lelkesedése, együttérzése, segítőkészsége támogatta őket. Ha valaki elgyávulva letette, vagy sebesülés miatt elejtette a fegyverét, egyszerre 4-5 ember ugrott oda, hogy felvegye és tovább harcoljon. Ezzel a fanatikus hangulattal és hazaszeretettel szemben az ellenséges (ruszki és magyar) katonaságban éppen fordított folyamatok játszódtak le; azaz lelki meghasonlás, elbizonytalanodás, a parancsok értelmének megkérdőjelezése. Éppen az átállások miatt, a második hullámban érkező oroszok (ill. az NKVD) több saját katonájukat végezték ki, mint amennyi magyart.

A magam részéről szégyelltem volna, ha ebből a dicsőséges forradalomból kimaradok, így ez fel sem merült bennem. Az eseményekben non stop vettem részt, több stratégiai helyszínen is

megfordulva, pl. a Rádiónál, az Éles sarkon vagy a Köztársaság téren. Utóbbin tudtam meg, hogy munkahelyemen, a Kőbányai Gyógyszerárugyárban (kb. 1800 dolgozó) munkástanács választás lesz, ezért azonnal odasiettem. Engem választottak meg elnöknek, s ez akkora feladatot rótt rám, hogy minden egyéb tevékenységemnél fontosabbnak tartottam ennek maradéktalan ellátását. November 4-ig maradtam is a gyárkapun belül; utána azonban ismét kiléptem az utcára, s például benzines palackokat (Molotov-koktél) készítettem és továbbítottam a gócpontokra. Egyébként a fegyveres ellenállás éppen Kőbányán tartott a legtovább (nov. közepéig), a Csepel környéki harcokat leszámítva. Letartóztatásom után azt a magatartást követtem, hogy mindent „bevallottam”, ami a jegyzőkönyvekben amúgyis szerepelt, viszont semmit azon kívül. Így tudtam életben maradni, s ezzel másoknak sem ártottam.

1945 és 1956 közt 11-12 év telt el. Ennyi idő – minden embertelensége, gáztette ellenére – kevés volt ahhoz, hogy a nemzet kollektív emlékezetét eltörölje, s a lelkeket megrohassza. Az apák és anyák más módszerrel nevelték gyermekeiket, mint manapság, s ez a pozitív szellemiség alkalmas volt arra, hogy leküzdje a félelmet, s mindenkit bátor helytállásra sarkalljon. Ennek köszönhető '56 példás összefogása, s a közös célok kivívása érdekében megvalósult nemzeti egység. S volt még egy isteni csoda – amely nélkül 1956 meg sem érthető –, jelesen az, hogy egyszerre tömegesen, milliószámra jobbak akartunk lenni tegnapi önmagunknál. (Az a házmester, aki nemrég még jelentéseket körmölt a hatóságnak, most kibontatta a légópince falát, hogy zavartalan átjárást biztosítson a szabadságharcosoknak. És még számos hasonló példát sorolhatnék.) Itt kell megemlítenem, hogy a statáriumot kihirdető Nagy Imrét, vagy a Corvin közietek lövető Malétert Pált és másokat, a mai ferdítésekkel szemben, én nem tartom forradalmárnak; ők csak az eseményekkel sodródtak, s kivégzésük egyfajta elvtársi leszámolásnak tekinthető. Ők tehát nem voltak hősök, legfeljebb áldozatok.

– Saját bőrödnön is érezhetted a letiprás utáni megtorlások igazságtalanságát és kegyetlenségét. Önéletírásodból és személyes beszélgetéseinkből is tudom, hogy rabként is bátran viselkedtél, gondolok pl. a váci fegyházban folytatott éhségsztrájkodra. Ugyanakkor nem rejtetted véka alá azt sem, hogy időnként hatalmába kerített a félelem; pl. amikor vallattak, kínosan igyekeztél elkerülni, hogy bajtársaidra bármi terhelőt kihúzzanak belőled. Hogyan viselted el a börtönéveket, kikkel sikerült hosszabb-rövidebb kapcsolatot teremtened odabent? Miután kiszabadultál, milyen sors várt rád, sokáig elkísért-e „ellenforradalmi” múltad?

– A börtönbeli helytállásomat az tette lehetővé, hogy november 4-e után egyike voltam azoknak, akik legtovább kitartottak. December 8-a (a salgótarjáni sortűz) után nyilvánvalóvá lett, hogy a munkástanácsok és az új Kádár-kormány közti tárgyalások megfeneklettek, s a politikai megoldás keresése helyett az erőszakos nyomásgyakorlás vált meghatározóvá. Ekkor vittem be a Központi Munkástanácshoz a X. kerületiek határozati javaslatát egy 2 napos általános sztrájkra; hiszen a kormány szöszegéseivel, becstelenségével szemben nem maradt más eszközünk az érdekérvényesítésre, ill. a nemzeti ellenállás kifejtésére. Ezt meg is szavazták, a sztrájkot tehát megtartottuk. Ezért kaptam aztán 15 évet, amiből 6-ot le is ültem. Rácz Sándort, Bali Sándort előbb tartóztatták le, én akkor még a helyemen maradtam. 1957. február 27-én kényszerültem lemondani, majd március 13-án (a MUK jegyében – Márciusban Újra Kezdjük!) engem is elvittek. Akkor még nőtlen, egyedülálló ember voltam, szerencsémre csak önmagamért feleltem, s ez óriási erőt adott. Kész voltam az áldozatvállalásra, s csak azzal törődtem, hogy senkit se rántsak magammal. Végül egyedül álltam – szervezkedés vezetése és

kezdeményezése vádjával – Tutsek Gusztáv vérbíró elé, aki most sem tagadta meg önmagát.

A börtönben egyszer munkamegtagadásért 14 hónapot kaptam (nem voltam hajlandó a vesztőhelyen dolgozni!), a váci éhségstrájkért 1 évet szóztak rám (ezt Sátoraljaújhelyen húztam le), a kisebb fegyelmiket most nem is számolom. Összességében a börtönidőm több mint 1/3-át fegyelmi szigorításban töltöttem. Perújrafelvételt nem merem beadni, mert akik azt megtették, azok jelentős részét felakasztották, vagy ítéletüket súlyosbították. A rabságban sokféle egyéniséggel összekerültem, az egyik legnagyobb élményem a Bibó Istvánnal való találkozás volt. Ő alapjában félénk, gyenge fizikumú ember volt, s ezért fantasztikus az az intellektuális bátorság, amivel önmaga fölé tudott emelkedni. A bezártság elviselését számomra és társaim számára jelentősen megkönnyítette igazunk tudata. Persze a smasszerok között még akkor is felbukkant a korábbi ávós szellemiség („Ne csak őrizd, gyűlöld is!”), azonban elsősorban azért ütöttek-vágtak bennünket, mert a saját gyávaságukat, erkölcsi lenullázódásukat és lelkiismereti szégyenkezésüket akarták rajtunk megtorolni. Még néhány név, akikkel együtt voltam: Zabos Ádám, Tornyosi János, Mérei Ferenc, Józsa Péter, Lambrenc Miklós és mások; különböző habitusú, vérmérsékletű és indíttatású emberek voltak, a hozzájuk fűződő emlékeimet most nem részletezem.

A börtönnél csak az volt szörnyűbb, amikor kijöttem. Kiábrándultan láttam azt, hogy 1963-64-re a társadalom zöme kiegyezett Kádárral, azaz apróbb előnyökért, némi moslékért megtagadta, föladta elveit. Mostoha körülmények közt kellett talpra állnom, gyakorlatilag a semmiből kezdtem újra mindent, noha már 34 éves voltam. Nem engedtek vissza a régi munkahelyemre, máshová helyeztek, ahol viszont a kollégák tisztességgel igyekeztek megkönnyíteni beilleszkedésemet. Közben elvégeztem a vegyipari technikumot, megjártam néhány munkahelyet (voltam maszeknál is), több-kevesebb időt keményen dolgozva mindenütt; azonban sehol se találtam igazán a helyemet, komolyabb előmenetelre sehol se számíthattam. 1990-ben végre nyugdíjba mehettem, s ezután lettem MDF-es országgyűlési képviselő.

– Az 1990-es új parlamentben a te javaslatodra törvénybe iktatták 1956 össznemzeti jelentőségét. Azonban mindez sajnos írott malaszt maradt, hiszen dicsőséges szellemiségéből, eredményeiből, követeléseiből azóta se valósult meg semmi, sőt egyre inkább távolodunk '56 magasztos eszméitől és gyakorlatától. Hol és kik szúrták vagy térítették el az ún. „rendszer váltást”, s mint az első „demokratikus” országgyűlés tagja, valamilyen fokon felelősnek tartod-e magadat is a történelemért?

– Hittel és reménnyel lettem '90-ben a parlament tagja, s büszke voltam arra, hogy Kőbányán és Pestlőrincen mindhárom mandátumot megnyertük, s arra is, hogy egyénileg jutottam be, nem pedig listán. Eleinte bíztam Antall Józsefben, annak dacára, hogy nem sokat tudtunk róla. Én már lakiteleki alapítóként kijelentettem, hogy Kádárnak mennie kell, s hogy a lyukas zászló arra való, hogy fennen lobogtassuk, nem pedig a sárban vonszoljuk. Ilyen előzmények után az új országgyűlés első törvényeként szavazta meg javaslatomat, azaz kimondta, hogy 1956 forradalom és szabadságharc volt. De már itt is történt egy svindli, mert nem én (a kezdeményező) nyújthattam be hivatalosan a Házban, hanem hatpárti egyeztetés után egy fideszes képviselő (Glattfelder Béla). Ez a törvény nem csak protokolláris jelentőségű, hiszen hogy nyilvánosan is (viszonylag) szabadon beszélhetünk, s emiatt nem szednek össze bennünket, az is ennek köszönhető. Ugyanakkor feljogosítaná az ügyességet arra is, hogy

eljárást kezdeményezzenek mindazok ellen, akik '56-ot ma is ellenforradalomnak minősítik (mint például Thürmer Gyula, a Munkáspárt-MSZMP elnöke).

A parlamentben én nagy felelősséget éreztem képviselői munkám iránt, gyakorlatilag 1/385-öd részben, mivel összesen ennyien voltunk. Elmondhatom, hogy a magyar történelem egyik leghitványabb országgyűlésének voltam a tagja, ez sajnos lépten-nyomon bebizonyosodott. Utalnék pl. arra a paktumra, mely lehetővé tette az MSZP hatalomátmentését, vagy ilyen az Alkotmánybíróság és a köztársasági elnök fékező szerepe, ill. választási ciklusokon átívelő mandátuma, ilyen az önkormányzati választási törvény, a parlamenti listás bejutás lehetősége (pl. a FIDESZ '90-ben egyetlen választott képviselővel rendelkezett, mégis 21 fős frakciót alakíthatott), de az is, hogy a be nem kerülő pártok elveszett szavazatai a győzteseket gyarapítják stb. Az 1990 előtt vagy után meghozott törvények máig éreztetik mérgező hatásukat, s kizárják az esélyegyenlőséget, azaz hogy a bebetonozott (futtatott) pártokon kívül mások is eredményesen szerepelhessenek. Más területeken (pl. igazságtétel, privatizáció stb.) is számos olyan felemás, ill. rossz törvény született, amelyek eleve kisiklatták a rendszerváltást.

Személyes felelősség nem terhel, hiszen megtettem, amit lehetett. Antall hamissága hamar kiderült (úgy is mondhatnám, a mi csapatunkban focizott, mégis a saját kapunkba rúgta a gólokat!); példa erre a '90-es önkormányzati választás „eladása”, a taxisblokád terrorista bűneinek elkenése (melyben Göncz Árpád is nyakig benne volt), a magyar-ukrán alapszerződés megkötése stb. Ekkor már teljesen kiábrándultam, 1 hónapig be sem mentem a Házba, majd rögtön kiváltam az MDF-frakcióból, s – „Isten óvja Magyarországot!” jelszóval – átültem a függetlenek közé. Innentől kezdve a hátralevő időben tulajdonképpen a parlament ostora voltam, s mind a kormányoldalt, mind az ellenzéket bíráltam és figyelmeztettem arra, hogy azt tegyék, ami a kötelességük. A ciklus velem kezdődött '90-ben, és velem is zárult '94-ben, hiszen Szűrös Mátyással vitázva kijelentettem, hogy ez a parlament nem felelt meg történelmi hivatásának, s nem szolgálta a választók akaratát. Innen egyenes út vezetett a kormány bukásáig, és színre léphetett a sokat hangoztatott antalli örökség: a pufajkás Horn Gyula. További következmények: Orbán Viktor, Medgyessy Péter, majd záró egyenlegként Gyurcsány Ferenc és Bajnai Gordon. Ez egyszerűen bohózat, ugyanakkor rettenetes szegény! A „törvényhozó” pártok valamennyien cserbenhagyták és meggyalázták a nemzetet (pl. a 2002-es Erzsébet-hídi tüntetés szétverésekor tanúsított közönyükkel, majd a 2006-os brutális vérengzések kapcsán is)!

– A közvélekedés szerint a történelemben nincs sok értelme az olyan kérdések föltevésének, melyek úgy kezdődnek, hogy mi lett volna, ha... Vagyis bizonyos körülmények, föltételek másképp alakulása esetén mi változhatott volna meg a jövőben, s mennyiben fordulhatott volna kedvezőbbre a sorsunk? Én mégis megkockáztatom: milyen lenne ma Magyarország arcéle, mi módon élne most a magyarság a Kárpát-medencében, ha 1956 végső győzelemre, diadalra juthatott volna, azaz nem verik le a ruszlik, és nem árulja el, hagyja cserben ügyünket az álszent Nyugat?

– Magad mondtad, hogy a „ha” szónak nincs sok értelme, különösen igaz ez 1956-ra. A háború után ugyanis a győztesek felosztották ezt a térséget, s minden hidegháború és ellenkező híresztelés ellenére az USA és a SZU szövetségesek voltak, s tulajdonképpen azok még ma is. Minket '56-ban agyonvertek, de ha esetleg utána talpra állunk, akkor '90-ben is agyonvernek;

ezt bizonyítja Jugoszlávia bombázása is. (Persze tudom, hogy mennyi disznóságot követtek el a szerbek, de a saját szempontjukból nézve ők most élnek át a Trianonjukat.)

Általában csak realista módon érdemes politizálni, de a realitás most valahogy kicsúszott alólunk. A fojtogató Szovjetunió övezetéből átléptünk az Európai Unióba, amely nem Európa érdekeit szolgálja, hanem a globalizmus fedőszerve, azaz az USA által megszállt, gyarmatosított terület. Mi magyarok ebben a helyzetben csak azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ezt a rendkívüli mélypontot ki kell böjtölni, túl kell élni valahogy. Ám erre csak úgy van esély, ha az atomjaira hasadt társadalom közösséggé szerveződik, s biztosítja a megfelelő szaporodást, de azonnal, mert erre nincs 30-50 évünk. A globalizmus egyébként rohan a pusztulása felé, s az USA közeli bukása is biztosra vehető. Irakban és Afganisztánban ma éppolyan szent felszabadító háború folyik, mint nálunk 56-ban, csak ők nincsenek egyedül, mert számíthatnak a sokmillió arab tenger támogatására. Ma a világot a termelőtőke helyett a spekulációs rablótőke uralja, amely bármikor kipukkadhat, mint a léggömb; s a kirobbanó válságot, a kaotikus állapotokat csak azok az országok vészelhetik át, amelyek nemzeti alapokon állnak, s képesek egymással okosan szövetkezni.

– Utolsó kérdésemmel arról érdeklődnék, hogyan értékeled mai közéletünket, miben látod legsúlyosabb nemzeti bajainkat, s mit kellene sürgősen megváltoztatnunk ahhoz, hogy elmozdulhassunk jelenlegi mélypontunkról? Egyáltalán tudsz-e valami biztatót mondani egy lehetséges magyar feltámadásról, vagy netán nyugodjunk bele elkerülhetetlen romlásunkba és megsemmisülésünkbe?

– Ha 27 évesen nem csuknak le, s időben megnősülhetek, akkor bizonyára népesebb családom lenne. Szerencsére a fiamtól és a lányomtól összesen 7 unokám van. Ez az a példa, ami a jövő felé mutathat. Ha a családok képesek lesznek arra, hogy továbbadják az életet, akkor van remény. A jelenlegi 1,2-es gyermekátlag sajnos a pusztuláshoz vezet. Valamirevaló nő azonban csak valamirevaló férfinak szül utódot, tehát a házaspároknak meg kell becsülniük egymást, miként a társadalomnak is a családokat. A nevelésnek pedig úgy kell megváltoznia, hogy kikerülhessünk ebből a szellemi-erkölcsi fertőből. A következő 20-30 év roppant nehéz lesz, de fel kell készülnünk a globalizmus utáni fölemelkedésre, különben végleg elsüllyedünk. A történelmünk során már sok katasztrófát túléltünk, ebben kiváló tapasztalataink vannak; ez a jövőre nézve is biztatást nyújthat, ám feladataink alól nem menthet föl.

**Dénes János -
ŐFELSÉGE A MAGYAR NÉP**

Könyvtrilógia egy ember életéről és személyes tapasztalatairól, valamint páratlan

kordokumentum az 1956-os forradalom és szabadságharc előzményeitől egészen a rendszerváltást követő évekig. A szerző 1956-os elítélt, volt országgyűlési képviselő.

Részletek olvashatók: <http://tenura.hu/maczo/>